
**Do
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Warszawie**

za pośrednictwem

**Centralnej Komisji
do Spraw Stopni i Tytułów**
Pałac Kultury i Nauki , 00-901 Warszawa

Skarżąca:
Beata Stasińska

reprezentowana przez adwokata

znak sprawy nr BCK-V-O/RW-116/15

SKARGA

na decyzję Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułu z dnia 21 grudnia 2015 r.
wydaną w sprawie znak sprawy nr BCK-V-O/RW-116/15
utrzymującą w mocy uchwałę Rady Wydziału Inżynierii Materiałowej i Ceramiki
Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie
z dnia 24.10.2014 r. odmawiającej nadania stopnia doktora habilitowanego
 nauk technicznych w dyscyplinie technologia chemiczna

I.

Na mocy udzielonego mi pełnomocnictwa (w załączeniu), na podstawie art. 3 § 2 pkt 1, art. 50 § 1, 52 § 1, art. 53 § 1 p.p.s.a. zaskarżam wyżej wymienioną decyzję Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów **w całości**.

II.

Na podstawie art. 57 § 1 pkt 3 p.p.s.a. zaskarżonej decyzji zarzucam **naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. obrazę art. 15 k.p.a., art. 138 § 2 k.p.a. w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 140 k.p.a. oraz w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki z dnia 14 marca 2003 r. (Dz.U. z 2014 r. poz. 1852) - dalej "ustawa" i art. 21 ust. 2 ustawy polegającą na:**

- braku należytego rozpoznania sprawy i braku dostrzeżenia przez organ odwoławczy istotnych uchybień w zakresie postępowania habilitacyjnego prowadzonego przez Radę Wydziału, które to uchybienia skutkowały istotnymi wadami postępowania habilitacyjnego i winny skutkować uchyleniem zaskarżonej uchwały Rady Wydziału i przekazanie sprawy dotyczącej Beaty Stasińskiej do ponownego rozpoznania Radzie Wydziału, tj.
 - pominięcia, iż Rada Wydziału podejmując kwestionowaną uchwałę dysponowała wewnątrznie sprzecznym stanowiskiem Komisji Habilitacyjnej czyli organu współdziałającego, o którym mowa w art. 106 § 1 k.p.a., a mimo to podjęła na podstawie takiej opinii Komisji Habilitacyjnej uchwałę o odmowie nadania skarżącej stopnia naukowego doktora habilitowanego,
 - pominięcia, iż Rada Wydziału nie uzasadniła w ogóle uchwały o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego pomimo tego, iż wyraźny wymóg w tym przedmiocie przewiduje przepis art. 18a ust. 12 ustawy oraz stosowany odpowiednio przepis art. 107 § 3 k.p.a.
 - pominięcia, iż Rada Wydziału podejmując kwestionowaną uchwałę nie dysponowała całością dokumentacji habilitacyjnej - co stanowi wymóg przewidziany przepisem art. 18a ust. 11 ustawy,
 - pominięcia, iż Rada Wydziału przedstawiała Centralnej Komisji wraz z odwołaniem wyciąg z protokołu z dnia 24.10.2014 r. zawierający istotne rozbieżności w zakresie tego, który został rzeczywiście sporządzony i przekazany skarżącej przed sporządzeniem odwołania, w szczególności co do wypowiedzi prof. Włodzimierza Mozgawy o możliwości wystąpienia w przypadku skarżącej autoplagiatu,
- braku należytego uzasadnienia zaskarżonej decyzji przez organ odwoławczy - w szczególności poprzez brak kompleksowego i merytorycznego odniesienia się do zarzutów stawianych rozstrzygnięciu przez skarżącą - w konsekwencji czego nie jest możliwe poznanie motywów rozstrzygnięcia wydanego przez Centralną

Komisję do Sprawy Stopni i Tytułów oraz przeprowadzenie pełnej kontroli kwestionowanej decyzji przez Sąd Administracyjny

III.

Na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. wnoszę o uwzględnienie skargi i ***uchylenie zaskarżonej decyzji w całości.***

Na podstawie art. 200 p.p.s.a. wnoszę o **zasądzenie na rzecz skarżącej kosztów postępowania**, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wg norm przepisanych.

UZASADNIENIE

Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów zaskarżoną decyzją utrzymała w mocy uchwałę Rady Wydziału Inżynierii Materiałowej i Ceramiki Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie z dnia 24.10.2014 r. odmawiającą nadania skarżącej stopnia doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie technologia chemiczna.

W uzasadnieniu kwestionowanej decyzji pobieżnie odniesiono się do odwołania skarżącej. Wskazano, iż Rada Wydział (organ I instancji) w swojej opinii do wniesionego odwołania w sposób szczegółowy odniosła się do podniesionych przez habilitantkę zarzutów. W ocenie Centralnej Komisji argumenty przedstawione w odwołaniu nie były przekonujące. W motywach rozstrzygnięcia brak jednak szerszego odniesienia się do poszczególnych zarzutów.

Strona skarżąca uznaje zaskarżoną decyzją Centralnej Komisji do Spraw Tytułów i Stopni Naukowych za nietrafną.

Przed przystąpieniem do prezentacji zarzutów skargi skarżąca wskazuje, iż mając świadomość co do poglądów wyrażonych w orzecznictwie sądów administracyjnych, w niniejszej skardze przedstawia zarzuty co do uchybień proceduralnych Centralnej Komisji do Spraw Stopnia i Tytułów przy wydawaniu zaskarżonej decyzji, pomimo tego, iż nie zgadza się również z jej stanowiskiem merytorycznym co do braku spełnienia przez skarżącą przesłanek do nadania jej stopnia doktora habilitowanego.

W orzecznictwie wskazano bowiem, iż *postępowanie w sprawach o nadanie tytułu naukowego oraz stopni naukowych cechuje odrębność związana ze specyfiką tych spraw. Wynika stąd*

ograniczony zakres kontroli sądu administracyjnego, który nie jest uprawniony do merytorycznej kontroli recenzji stanowiących podstawę decyzji Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów. Nie dokonuje także merytorycznej oceny dorobku naukowego osoby ubiegającej się o uzyskanie stopnia naukowego doktora habilitowanego oraz tego, czy rozprawa habilitacyjna kandydata stanowiła znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny naukowej. Sąd nie jest również uprawniony do rozwiązywania merytorycznych sporów powstałych w świecie nauki. Kontrola sądu administracyjnego ogranicza się zatem jedynie do stwierdzenia, czy w postępowaniu przed Centralną Komisją jej organy nie naruszyły norm postępowania wynikających z przepisów ustawy i statutu Centralnej Komisji, a także przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego (tak Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 grudnia 2009 r., I OSK 902/09, Legalis)

Przechodząc do zarzutów skargi skarżąca wskazuje, iż Centralna Komisja jako organ odwoławczy błędnie utrzymała w mocy uchwałę Rady Wydziału odmawiającą skarżącej nadania stopnia doktora habilitowanego pomimo tego, iż **postępowanie habilitacyjne przed Radą Wydziału dotknięte było licznymi wadami natury proceduralnej o istotnym charakterze, które powinny skutkować uchyleniem kwestionowanej uchwały i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Radzie Wydziału - zgodnie ze wskazaniem art. 21 ust. 2 ustawy *in fine*.**

Omawiając poszczególne uchybienie z postępowania habilitacyjnego, które nie zostały wzięte pod uwagę przez Centralną Komisję warto rozpocząć od wskazania na poważne naruszenie proceduralne, które wystąpiły przy wydawaniu opinii przez Komisję Habilitacyjną w sprawie dr Beaty Stasińskiej.

W aktualnym stanie prawny na gruncie ustawy i obowiązującym modelu postępowania habilitacyjnego **opinia Komisji Habilitacyjnej stanowi *de facto* jedyny środek dowodowy, którym dysponuje Rada, skoro pozostałe czynności w postępowaniu podejmuje albo Centralna Komisja albo właśnie Komisja Habilitacyjna. Nad wyraz ważnym jest zatem to by sposób podjęcia opinii przez Komisję Habilitacyjną oraz jej treść nie budziła jakichkolwiek zastrzeżeń** (tak Dańczak P. "Charakter prawny komisji habilitacyjnej i podejmowanych przez nią czynności, Lexis Nexis s. 271 i n.).

Co równie istotne z uregulowania art. 18 ust. 11 ustawy wynika, iż to właśnie **na podstawie tej opinii** rada jednostki organizacyjnej, w terminie miesiąca, podejmuje uchwałę o nadaniu lub odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego. Komisja Habilitacyjna jest zatem w tym przypadku organem współdziałającym, o którym mowa w art. 106 § 1 k.p.a.

Przechodząc dalej należy wskazać, iż **przepis art. 18 ust. 8 ustawy nie reguluje zagadnienia większości niezbędnej do podjęcia uchwały przez Komisję Habilitacyjną**. W przepisie wskazano jedynie, iż *po przedstawieniu recenzji i zapoznaniu się z autoreferatem członkowie komisji habilitacyjnej w głosowaniu jawnym podejmują uchwałę zawierającą opinię w sprawie nadania lub odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego*.

Wedle powszechnych reguł działania organów kolegialnych **głosowanie bezwzględną większością głosów ma charakter odstępstwa od reguły i winno wynikać z konkretnych przepisów** (choćby przepis art. 20 ust. 1 ustawy dla uchwały Rady Wydziału). Przedstawiona argumentacja wprost wiedzie do konstatacji, iż **uchwała Komisja Habilitacyjnej podejmowana jest zwykłą większością głosów**, tj. głosów "za" musi być więcej niż "przeciw", natomiast głosów wstrzymujących się w ogóle się nie uwzględnia - *tak też Dańczak P., Charakter..., s. 273*.

Nie można też tracić z pola widzenia, iż Komisja Habilitacyjna przedkłada Radzie uchwałę zawierającą opinię w sprawie nadania lub odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego. Oznacza to, że **przed przystąpieniem Komisji Habilitacyjnej do głosowania powinno być jednoznacznie określone, którego wariantu opinii głosowanie będzie dotyczyć**.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy z protokołu z posiedzenia Komisji ds. przewodu habilitacyjnego dr Beaty Stasińskiego wynika, iż *"po wysłuchaniu opinii wszystkich członków Komisji, przeprowadzono jawne głosowanie nad wnioskiem o nadanie dr Beacie Stasińskiej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk technicznych, dyscyplina-technologia chemiczna. W głosowaniu brało udział 7 członków Komisji powołanej przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i*

Tytułów. Wynik głosowania był następujący: Głosów na TAK - 3; Głosów na Nie - 1, Głosów Wstrzymujących - 3" (s. 8 protokołu).

Z powyższego wynika zatem - jeśli uwzględnić przedstawione wyżej uwagi - iż w rozpoznawanej sprawie Komisja Habilitacyjna opowiedziała się za nadaniem dr Beacie Stasińskiej stopnia doktora habilitowanego (tym bardziej jeśli uwzględnić 2 z 3 pozytywne recenzje recenzentów w tym przedmiocie). Przy głosowaniu wystąpiła przeto przewaga głosów na "TAK" nad głosami na "NIE".

Pomimo wyżej wymienionego wyniku głosowania Komisja Habilitacyjna wyraziła opinię, iż nie popiera wniosku o nadanie stopnia doktora habilitowanego dr Beacie Stasińskiej. **Stanowisko Komisji Habilitacyjnej była zatem wewnętrznie sprzeczne i pozostawało w opozycji do wyników jawnego głosowania.** Komisja Habilitacyjna opowiedziała się bowiem za nadaniem dr Beacie Stasińskiej w/w tytułu, a pomimo tego rekomendowała w swojej opinii Radzie Wydziału odmowę nadania tego tytułu skarżącej.

Powyższe poważne uchybienie winna dostrzec Rada Wydziału i przed podjęciem uchwały co do nadania lub odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego skarżącej, a w konsekwencji zwrócić się do Komisji Habilitacyjnej o wyjaśnienie tej poważnej rozbieżności i żądać jej usunięcia. Opierając się przy wydawaniu uchwały na opinii Komisji Habilitacyjnej dotkniętej w/w wadą - opinią, która stanowi kluczowy dowód i argument przy podejmowaniu uchwały - Rada Wydział naruszyła opisane istotne uregulowania proceduralna.

Niewątpliwie Centralna Komisja dokonują kontroli odwoławczej przebiegu postępowania habilitacyjnego i uchwały Rady Wydziału - nie dostrzegając powyższego uchybienia - dopuściła się naruszenia przepisów proceduralnych mających istotny wpływ na treść zaskarżonej decyzji.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, iż Centralna Komisja wydając kwestionowaną decyzję również nie dostrzegła innego poważnego uchybienia proceduralnego Rady Wydziału, a mianowicie iż **Rada Wydziału nie uzasadniał w ogóle uchwały o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego pomimo tego,**

iż wyraźny wymóg w tym przedmiocie przewiduje przepis art. 18a ust. 12 ustawy oraz stosowany odpowiednio przepis art. 107 § 3 k.p.a.

Niewątpliwie uzasadnienie decyzji administracyjnej ma objaśnić stronie tok rozumowania organu prowadzący do zastosowania przepisu w sprawie w określonym stanie faktycznym. Konsekwencją tego rozumowania jest bowiem wydanie przez organ rozstrzygnięcia odpowiadającego normie prawnej zawartej w danym przepisie ustawy. Konkretyzacja prawa dokonuje się więc w rozstrzygnięciu decyzji administracyjnej, a uzasadnienie decyzji służy wskazaniu stronie motywów, jakimi kierował się organ przy załatwieniu jej sprawy administracyjnej. Uzasadnienie w dziedzinie faktów musi wyjaśnić okoliczności wskazujące na potrzebę lub konieczność wydania decyzji w danej sprawie i wobec określonych podmiotów oraz ich wpływ na treść rozstrzygnięcia. W sferze prawa chodzi natomiast o wskazanie normy prawnej obowiązującej i jej znaczenia ustalonego w drodze wykładni. **Warto przy tym wskazać, iż w przypadku decyzji uznaniowych ich uzasadnienie ma szczególne znaczenie dla oceny prawidłowości podjętego rozstrzygnięcia. Okoliczność, że przepis prawa materialnego pozostawia sposób rozstrzygnięcia sprawy uznaniu organu, nie zwalnia tegoż organu od obowiązku jego należytego uzasadnienia. Decyzje uznaniowe powinny być bowiem przekonująco i jasno uzasadnione, zarówno co do faktów jak i co do prawa, tak aby nie było wątpliwości, że wszystkie okoliczności istotne dla sprawy zostały wszechstronnie rozważone i ocenione, a ostateczne rozstrzygnięcie jest ich logiczną konsekwencją.** Z decyzji musi zatem wynikać między innymi, że organ nie pozostawił poza swoimi rozważaniami argumentów podnoszonych przez stronę, nie pominął istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy materiałów dowodowych lub nie dokonał oceny tych materiałów wbrew zasadom logiki lub doświadczenia życiowego. Uzasadnienie to powinno realizować wyrażoną w art. 11 KPA zasadę przekonywania, zgodnie z którą organy administracji publicznej powinny wyjaśniać stronom zasadność przesłanek, którymi kierują się przy załatwieniu sprawy, aby w ten sposób w miarę możliwości doprowadzić do wykonania przez strony decyzji bez potrzeby stosowania środków przymusu.

W orzecznictwie sądów administracyjnych trafnie wskazano, iż **uzasadnienie decyzji administracyjnej ma ogromne znaczenie z punktu widzenia opisanej w art. 11 KPA zasady przekonywania. Zasada ta stanowi, że organy administracji powinny wyjaśnić stronom zasadność przesłanek, którymi kierują się przy załatwianiu sprawy. Zasada ta powinna być realizowana we wszystkich stadiach postępowania tak, aby strona rozumiała przesłanki faktyczne i prawne, jakimi kieruje się organ wykonując lub odmawiając wykonania określonych czynności. Najważniejszym przejawem tej zasady jest obowiązek uzasadnienia decyzji administracyjnej. Dzięki dobremu uzasadnieniu strona wie, na jakich dowodach oparł się organ, dlaczego nie dał wiary innym dowodom, jakie przepisy i dlaczego zastosował. Takie uzasadnienie ma skłonić stronę do współdziałania z organem administracji w celu wykonania decyzji, nawet wtedy, gdy jest ona niekorzystna dla strony. Nadto należy podkreślić, że treść uzasadnienia ma szczególne znaczenie przy ocenie prawidłowości decyzji obejmującej wszystkie kwestie związane z procesem stosowania prawa w postępowaniu administracyjnym (tak wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w Warszawie z dnia 12 maja 2011 r., II SA/Wa 465/11, Legalis).**

W powyższym kontekście należy wskazać, iż **brak uzasadnienia uchwały Rady Wydziału o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego skarżącej stanowiło poważne uchybienie proceduralne. Co istotne uchybienie to nie mogło zostać konwalidowane poprzez odniesienie się przez Radę Wydziału do odwołania dr Beaty Stasińskiej dopiero w toku postępowania przed Centralną Komisją.** Przeoczenie tej okoliczności i pominięcie jej przy wydaniu kwestionowanej decyzji również jawi się jako istotne uchybienie przepisom statuującym procesowe obowiązki Centralnej Komisji przy rozpatrywaniu odwołania strony.

Do powyższych zastrzeżeń należy dodać, iż Centralna Komisja błędnie nie dostrzegła również tego, iż **Rada Wydziału podejmując kwestionowaną uchwałę nie dysponowała całością dokumentacji habilitacyjnej, co zaś stanowił wymóg przewidziany przepisem art. 18a ust. 11 ustawy.**

W tym przypadku chodzi o dokumenty, które zostały złożone do akt sprawy przez skarżącą w trakcie posiedzenia Komisji Habilitacyjnej z dnia 22.10.2014 r. Kwestia ta została szeroko opisana w odwołaniu przez dr Beatę Stasińską.

Nie można przy tym nie dostrzec tego, iż Centralna Komisja nie podzielając tego zarzutu wskazała jedynie na to, iż dokumenty te były znane Komisji Habilitacyjnej, nie dostrzegła jednak faktu, iż nie były one znane Radzie Wydziału - a tego dotyczył zarzut odwołania. Wreszcie Centralna Komisja nie wskazuje w sprzeczności z jakimi przepisami prawa pozostawiało przygotowanie dokumentów, na które wskazywała skarżąca w odwołaniu. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji nie ma też informacji w jakim zakresie te dokumenty były niekompletne.

Na zakończenie tej części rozważań należy wskazać, iż **Rada Wydziału przedstawiała Centralnej Komisji wraz z odwołaniem wyciąg z protokołu z dnia 24.10.2014 r. zawierający istotne rozbieżności w zakresie tego, który został rzeczywiście sporządzony i przekazany skarżącej przed sporządzeniem odwołania.**

W szczególności warto w tym zakresie zwrócić uwagę na "dodanie" wypowiedzi prof. Włodzimierza Mozgawy o możliwości wystąpienia w przypadku skarżącej autoplagiatu. Niewątpliwie tego rodzaju sformułowanie - negatywne dla skarżącej - mogło rzutować na rozstrzygnięcie podjęte przez Centralną Komisję w niniejszej sprawie.

Dla zobrazowania wyżej wymienionych rozbieżności w załączeniu do niniejszej skargi składam obie wersje wyciągu z protokołu Rady Wydziału z dnia 24.10.2014 r.

Podsumowując powyższe rozważania należy wskazać, iż przedmiotem postępowania odwoławczego jest sprawa administracyjna jako całość. Podstawowym obowiązkiem organu odwoławczego jest jej rozpatrzenie w całości. Po wniesieniu odwołania organ drugiej instancji zobowiązany jest do rozstrzygnięcia sprawy zgodnie z zasadą praworządności i prawdy obiektywnej, a nie tylko do przesądzenia, czy utrzymać w mocy lub uchylić decyzję organu pierwszej instancji. To, że decyzję tego organu należy utrzymać w mocy, zmienić lub uchylić, stanowi konsekwencję działania i zajętego stanowiska przez organ

odwoławczy. Utrzymanie w mocy decyzji organu pierwszej instancji, tj. zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 KPA, oznacza tylko to, że organ odwoławczy rozstrzygnął sprawę tak, jak organ pierwszej instancji. Jeżeli organ odwoławczy nie usuwa naruszeń prawa organu pierwszej instancji, to utrzymując w mocy decyzję tego organu również narusza prawo (tak trafnie wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w Warszawie z dnia 15 kwietnia 2010 r. II SA/Wa 1897/09, Legalis).

Mając na uwadze powyższe skarżąca wskazuje, iż opisane wyżej uchybienia oraz ich waga winny prowadzić do uchylenia zaskarżonej decyzji Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów.

Dodatkowo skarżąca podnosi, iż **uzasadnienie kwestionowanej decyzji Centralnej Komisji Do Spraw Stopni i Tytułów nie spełnia wymagań proceduralnych, co również uzasadnia uchylenie kwestionowanego rozstrzygnięcia.** W orzecznictwie sądowym trafnie wskazano, że *brak w motywach decyzji ustosunkowania się do zarzutów odwołania czy podstawowych dokumentów i dowodów w sprawie pozwalających na ocenę prawidłowości decyzji organu pierwszej instancji uzasadnia nie tylko uznanie, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem podstawowych zasad postępowania odwoławczego, ale również z naruszeniem art. 15 k.p.a.* (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w Warszawie z dnia 3 grudnia 2009 r. I SA/Wa 1043/09, Legalis).

W konsekwencji powyższego nie jest możliwe poznanie motywów rozstrzygnięcia wydanego przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów oraz przeprowadzenie pełnej kontroli kwestionowanej decyzji przez Sąd Administracyjny.

W związku z podniesionymi zarzutami wnoszę jak na *petitum* skargi.

Zal.

- pełnomocnictwo wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej
- dowód uiszczeni wpisu sądowego - 200 zł
- kopie wyciągu w protokołu Rady
- odpis skargi wraz z załącznikami